

Հայրենացի Բարեգործական Հիմնադրամի Արշալույսը յայտնում է իր խորին շնորհակալութիւնը ներկայացման մասնակցող դերասաններին և թատերասերներին՝ պ. պ. Աւետիսի և Ջապարի ընկերակցութեան պատիւով համար, բունֆելտի մոտ վաճառող տիկիններին և օրհորներին, պրիմուս տուող անձանց, որոնց արգանտները բարձրակարգ լինելու պատճառով մեծ տպագրութեամբ «Տիֆլիսի» և «Տարազի» խմբագրութիւններին, Ռեկին և Քիպրի վաճառանոցների պէտքով համար և այն բոլոր անձանց, որոնք իրանց ներկայութեամբ նպատակները ներկայացման նիւթական աջորդութեամբ:

Քարտուղար Մ. Միկիթի-Կարաղոզեան

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԻՆ

Կայսերական Մանիֆեստի հրատարակման և պատերազմի յայտարարութեան լուրը թիֆլիսում տարածվելու երկուշաբթի (յունիվարի 29-ին) ժամը 7 1/2-ին Վէրայի կողմերէջ ժողովարանին մի անգամ ամբողջ շարժվեց զէպի Գործովանի պրոսպեկտ: Չեան հիւսի նման ամբողջ քանի առաջ էր շարժվում, այնքան աւելի անուշ, ուշու՛ւ՛ւ, շատանում էր: Ականջ խրատող «ուրա»-ներով ու արձուկով ամբողջ եկաւ և կանգնեց Կայսերական թատրոնի առջ: Ժողովարանի արդիւնքի պահանջով դուրս եկաւ թատրոնի օրհնարը, որի գլուխն անցաւ Նորին Կայսերական Մեծութեան կողմէ պեմիսը: Ժողովարանը որոտագին սկսեց պահանջել «*Боже Царя Храни*» նուագը: Օրհնարանը մի քանի անգամ նուագեց և յետո՛յ՝ կրկին ամբողջ պահանջով այդ բոլոր խումբը դիմեց զէպի Արտիստական ընկերութեան թատրոնը, ուր հայտնեց ներկայացում կար: Ամբողջ պահանջով Արտիստական ընկերութեան օրհնարը ևս նուագեց արդարի՛ն հիմնը: Այդ օրհնարին միացաւ ամբողջին զինուորական մի օրհնար ևս և բազմութիւնը դիմեց զէպի իշխան կառավարչապետի պալատը—անգամայն նուագելով նոյն հիմնը կամ «*Коль славы твоей*»-ը: Քարտի առաջ ժողովարանի ուղերձութիւնը հետո իր դազովիսինսիւնի. «ուրա»-ներով թնգացնում էին օղբ: Երկրի իշխան կառավարչապետը իր իշխանու՛նի արկնովով դուրս եկան պալատի պատշաճմբ: Ժողովարանը ընդունեց նրանց օգնութեամբ ազգակներով: Իշխան կառավարչապետը նշան արեց լուրի և ստացաւ «Երկրի տարիներ թագաւոր Կայսրին, ուրըն»: Ժողովարանը պատասխանեց երկար ու ոգևորված «ուրա»-ներով: Յետոյ կրկին ամբողջ դիմեց զէպի Կայսերական թատրոնի կողմերը՝ կանգ առնելով Արտիստական ընկերութեան, ժողովարանի և Կրօնօվի տուջի: Այդ օգնութեամբ զբոսիւնը, ցոյցն ու արձուկը տեղի մինչև գիշերվայ ժամը 1-ը:

Երէկ, յունիվարի 30-ին, մի քանի հազար հողուց բաղկացած բազմութիւնը, երաժշտական խմբի ուղեկցութեամբ, «ուրաներով» մօտեցաւ Կովկասի պ. կառավարչապետի պալատին, որի պատուհանին մօտենալով իշխան կառավարչապետը սղջունեց ամբողջին և բաւեմայթութիւններ արեց սուսայ գօրբի յաղթութեան համար: Բազմութիւնը պատասխանեց տրանսընդ և աղպային օրհներգի նուագաճութեամբ, որը կրկնվեց մի քանի անգամ:

Երէկ, Վանքի մայր եկեղեցում հայ ամբողջ հողերակառութիւնը մաղթանք կատարեց սուսայ գօրբի աջողութեան համար:

Երէկ, յունիվարի 30-ին, թիֆլիսի ներսիսան հողեր դպրոցում կատարվեց մաղթանք դպրոցի բազում սուսայ զէպի աջողութեան համար սուսայ զէպի և արպկերաների ներկայութեամբ:

Յունիվարի 29-ին, թիֆլիսի բաղադարութեամբ, դուռայի արտադար նիստ կազմելով յայտնեց, որ ինքը ներկայ էր այդ օրը Ա. Նէպիկու տաճարում Բարձրագոյն Մանիֆեստի ընթացման գործողութիւնները վերաբերմամբ և խնդրեց քննել այն հարցը, թէ ի՞նչ ձևով պէտք է արտայայտել քաղաքի մասնակցութիւնը ներկայ քաղաքում: Գուռան միանգամայն համաձայն լինելով պ. բաղադարչի մարմնի հետ, որոշեց հետևել 1) դուռայի դանիճում փետրվարի 3-ի նիստից առաջ կատարել մաղթանք սուսայ գօրբի աջողութեան համար: 2) Արկանայ առ ոստ Նորին Կայսերական Մեծութեան ամենհպասակ զբայմունքներ բաղադարին վարչութեան և բոլոր բաղադարի կողմէ: 3) 15,000 լուրի յառկացելով պատերազմի դաշտում քաղաքային ընտանիքներին: 4) Յանձնել ուղարկել 1000 լուրի քաղաքից զէպի պատերազմի դաշտը

ճանապարհով զինուորներին հիւրասիրելու համար: Եւ 5) թողուցութիւն խնդրել քաղաքային վարչութեան մէջ ստորագրութիւն բանաւոր պատերազմում քաղաքային օգուտին:

Երէկ, ամսի 30-ին, առաւօտեան ժամը 10-ին, Գրեթեդի գերեզմանի վրա, կատարվեց հոգեհանգիստ բանաստեղծի մահվան 75-ամեայ տարեդարձի առիթով: Ներկայ էին հոգեհանգիստը բաղադարչութեամբ, Կովկասի ուսումնարանական շրջանի հոգաբարձուի օգնական Լապաւիսկին, քաղաքի ճայնաւորներէջ շատերը, ուղարկվել անգամ իշխան Չերկեզով, Պետերբուրգի, թիֆլիսի, վրաց և հայոց դրամատիկական ընկերութիւնների ներկայացուցիչները: Հանդուցեայի գերեզմանի վրա պառկեց զէպի Պետերբուրգի, թիֆլիսի որուսայ և վրաց դրամատիկական ընկերութիւնների, ժողովրդական և կառավարչական թատրոնների կողմէ: Գերեզմանի վրա խօսեց բանաստեղծ, դրուատելով հանդուցեային իբրև շննաստեղծ գրողի:

Այս օրերս յանկարծակի վախճանվեց իր ընկարանում Ներսիսան դպրոցի նախկին ուսուցիչ Գրեթոր Վարձեղեանը, որը վերջին ժամանակներս աչքերի տեսողութիւնից զրկված էր: Յուրաքանչեւ իր կրկին կրթական փութիւնները Ի-ին, Միքայէլեան հիւանդանոցից զէպի թօլիւմբի գերեզմանատեւը:

Այսօր, ամսի 31-ին, երկուշաբթի 7 1/2 ժամին, կը լինի մասնաժողովի նիստը՝ քննելու այն ծրագրերը, որը վերաբերում է առևտրի ժամանակներս աչքերի տեսողութիւնից զրկված էր: Յուրաքանչեւ իր կրկին կրթական փութիւնները Ի-ին, Միքայէլեան հիւանդանոցից զէպի թօլիւմբի գերեզմանատեւը:

Ուշարի կայարանի վաճառականները խնդրամտայ կա երկը կառավարութեան առաջ բացաներու Ուշարի կայարանում պատուային բաժանմունք:

«Кавказъ» պաշտօնական լրագրի խմբագրութեան ուղարկում են լազմաթիւ անհասանելի և առևտրական ընկերութիւններ նորհրատութիւններ ներկայ պատերազմում վերաբերվող սուս դիւնորների օգուտին:

«Русск. Вѣд.» լրագրը գրում է. Եւրօպական Ռուսաստանի թեմակալ առաջնորդներէջ մէկը հարգութեամբ է սուսայ ս. սինօդին, որ ժողովրդական լուսաւորութեան միջամտութեան 1887 թ-ի շրջանակներից յետոյ, որով հրէաների որդիները ընդհանուր թիւը չը պէտք է անցնէ բոլոր սաների թիւի 10%օ-ից՝ հրէայ երեխաներ սկսեցին յաճախ միանալ ուղղափառ եկեղեցուն, այն ինչ նրանց ծնողները ֆիւում են հրէութեան մէջ: Սքրագանը հարցդրելով այդ երևույթը, ս. սինօդի խնդրում է հրահանգներ այնպիսի երեխաներին միջտելու համար: Ս. սինօդը, քննելով առաջնորդի այդ խնդրը, գտաւ, որ ուղղափառ եկեղեցին զէմ չէ հրէայ երեխաների միջտելութեան, եթէ ծնողները տան իրանց գրաւոր համաձայնութիւնը: Դրա հետ միասին ս. սինօդը գտաւ անհրաժեշտ, որ միջնակարգ դպրոցների կրօն ուսուցիչներ ամեն ջանը գործ դնեն հրէութիւնների գարձած երեխաներին ամբարնելու իրանց նոր հատար մէջ, սովորեցնելու և ներշնչելու նրանց բրիտանական ճշմարտութիւնները և թոյլ չը տուաւ նրանց նորից հրէականութեան գիբի ընկնելու:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՆ

Ռուսայ «Торг. Телегр. Агентство» գործակալութեան հեռագրում են Լոնդոնից, յունիվարի 24-ին. «Times»-ի թղթակցից Տօկիոյից հարցարգում է, որ դրութիւնը այդտեղ այնուստի է թուում: Թորքագածելով այդ լուրի մասին, լրագիրը ամենից առաջ հուսաւորացում է յայտնում, որ դր գործովին համապատասխանում է իրականութեան, որովհետեւ այլ ևս ոչ մի յոյս չը կայ, որ վեճը խաղաղութեամբ լուծվի: Ոչ մի կատար չը կայ, որ Մեծ Բրիտանիան իր համակրութեան ընկնելով Եսպանիայի կողմն է նա ցանկանում է, որ Եսպանիան հասնի այն բանին, որին ձգտում է. բրիտանական համակրութեանը չեն թողնի Եսպանիային և կարբի զէպըն:

«Кавказъ»-ը հարցրում է, որ Բագուի նահանգապետը դիմել է Կովկասի կենտրոնական վարչութեանը և խնդրել, որ Բագու ուղարկվի մի մասնագէտ հնախոյ՛ղ ուսումնասիրելու այնտեղ գտնված բարապետների և հնութեան իշտատակները: Այդ խնդրին արգէն սղարկված է կայսերական սպանական ընկերութեան կովկասեան ձիւղին:

Կովկասեան երկաթուղիների վարչութեան առևտրական մասի ծառայողներն իրանց սոճկի 10%օ-ը, իսկ կոնտրոլի մասի ծառայողները մի օրոջ մասն իրանց սոճկիկներից որոշել են յատկացնել ուսումնասիրական պատերազմի առիթով պետական գանձարանին, իբր արտաքաղաքային հայրենասիրական զգացմունքից:

Մայրաքաղաքի թերթերը հարցրում են, որ Մանկավարժական ընկերութեան ժամանակաւոր մասնաժողովն սկսեց իր պարագմունքը ներկայ յունիվարի 20-ից: Նրա պատմութեամբ միակ աւարկան է կարգիւ բանտեղ

լում ընթերցանութեան գրքերի մի օրինակելի ցուցակ:

ՆՈՐ-ՂՈՒՂԱՅԻՑ, յունիվարի 4-ին, մեզ գրում են. «Երէկ երեկոյ Ազգային Կենտրոնական դպրոցում տեղի ունեցաւ մանկական երկույթ և տոնածառի հանդէս, որ շատ աջողանցաւ, բացի խմբական երգերից, որոնք երգվում էին իբր թէ հոսածայն ու քառածայն: Ի միջի այլոց, լաւ էր սօջ երգված «Ես լսեցի մի անուշ ձայնը» և մանաւանդ «Պարանանոց» մանկական պիէտի ներկայացումը: Սյը երկույթին, հակառակ սովորականին, աւելի ուղարկութիւն էր դարձրված մանկական բաժնին, և դանիճը՝ սովորականի կծանութեան պատճառով, ծայրէ ի ծայր լինէր էր երկուսը քաղաքային: Ուրախալի երևույթ»:

ՂՈՒՂԱՅԻՑ մեզ գրում են. «Բիւրեան գիւղից Նազիսանու-Հալի-Մէլի-զըին այբբանում է, նրան, որպէս գերեզմանու, դիմում են երկուսը ամուսնանալու դիտաւորութեամբ: Դիմողներից մէկը լինում է սուգըր՝ Փատալի-Արդալ-օղլին, և շարխարով այդ թոյլ է արվում, երկրորդը գիմողը համագիւղացի Ծան-Քէրամ-Մարգան-օղլին է լինում: Կինը վերջինին է համակրում, մերժելով առաջինին, սուգըրին, ուստի շուտով էլ ամուսնանում է հետը: Ինչ ասել կուզի, որ Փատալին զայբանում է այդ բանից և մտադրում է սպանել Ծան-Քէրամին: Որպէս զի ամեն կարծիք փարատէ իրանից Փատալին դրում է իր ազգականներից մէկին, Մուսա-միամուտիւմը, հաւատալով Փատալին, վերջում է հրացանը, գնում է իբր գոհի ետեկը, որին պատահամբ սեանելով դիւղի փողոցում, պարտում է հրացանը և վերաւորում է նրան: Բայց չէ կարողանում սպանել: Պատահամբ սկսանաւս վկայ է լինում այդ բանին Բելգեան գիւղից՝ Ծան-Քէրամ-Քարա-օղլին, որը քննիչին հանգամանօրէն յայտնում է գործի եղելութեան մասին: Մուսան ի հարկէ ենթարկվում է պատասխանատւութեան: Գործը, սակայն, դրամով էլ չէ վերջանում, ընդհակառակը թշնամութիւնը աւելի է սաստկանում: Յունիվարի 7-ին Փատալին և իր մի քանի ազգականները գնում է Ծան-Քէրամի տուն, բարձրանում են նրա կուտրի վրա և սկսում են քարեր նետել այնտեղից: Ծան-Քէրամը ու Տան-Քէրամը մտնում են դրանք, իմանալով համար թէ թանը ինչուսն է: Սյը քաղտիչ չորս հրացան ևս արձակում, բայց չէ գիպչում ոչ ոքին: Ծան-Քէրամը մի քանի ժամից յետոյ գնում է իր տունը, որը մօտ է լինում, կարծիք չը տանելով, որ թշնամիները դեռ այնտեղ են, դրան ևս մտել: Հէնց որ հասնում է իր տան դրան մօտ, հրացանների դնովահանարութեամբ սպանում են նրան:—Ահա թէ ինչպէս մի կնոջ՝ Նազ-խանումի պատճառով եղաւ մի սպանութիւն, սպանութեան փորձ և չորս յանցաւորներ, որոնք իրանք արժանաւոր պատիժը կը կրեն»:

ՂՈՒՂԱՅԻՑ մեզ գրում են. «Բիւրեան գիւղից Նազիսանու-Հալի-Մէլի-զըին այբբանում է, նրան, որպէս գերեզմանու, դիմում են երկուսը ամուսնանալու դիտաւորութեամբ: Դիմողներից մէկը լինում է սուգըր՝ Փատալի-Արդալ-օղլին, և շարխարով այդ թոյլ է արվում, երկրորդը գիմողը համագիւղացի Ծան-Քէրամ-Մարգան-օղլին է լինում: Կինը վերջինին է համակրում, մերժելով առաջինին, սուգըրին, ուստի շուտով էլ ամուսնանում է հետը: Ինչ ասել կուզի, որ Փատալին զայբանում է այդ բանից և մտադրում է սպանել Ծան-Քէրամին: Որպէս զի ամեն կարծիք փարատէ իրանից Փատալին դրում է իր ազգականներից մէկին, Մուսա-միամուտիւմը, հաւատալով Փատալին, վերջում է հրացանը, գնում է իբր գոհի ետեկը, որին պատահամբ սեանելով դիւղի փողոցում, պարտում է հրացանը և վերաւորում է նրան: Բայց չէ կարողանում սպանել: Պատահամբ սկսանաւս վկայ է լինում այդ բանին Բելգեան գիւղից՝ Ծան-Քէրամ-Քարա-օղլին, որը քննիչին հանգամանօրէն յայտնում է գործի եղելութեան մասին: Մուսան ի հարկէ ենթարկվում է պատասխանատւութեան: Գործը, սակայն, դրամով էլ չէ վերջանում, ընդհակառակը թշնամութիւնը աւելի է սաստկանում: Յունիվարի 7-ին Փատալին և իր մի քանի ազգականները գնում է Ծան-Քէրամի տուն, բարձրանում են նրա կուտրի վրա և սկսում են քարեր նետել այնտեղից: Ծան-Քէրամը ու Տան-Քէրամը մտնում են դրանք, իմանալով համար թէ թանը ինչուսն է: Սյը քաղտիչ չորս հրացան ևս արձակում, բայց չէ գիպչում ոչ ոքին: Ծան-Քէրամը մի քանի ժամից յետոյ գնում է իր տունը, որը մօտ է լինում, կարծիք չը տանելով, որ թշնամիները դեռ այնտեղ են, դրան ևս մտել: Հէնց որ հասնում է իր տան դրան մօտ, հրացանների դնովահանարութեամբ սպանում են նրան:—Ահա թէ ինչպէս մի կնոջ՝ Նազ-խանումի պատճառով եղաւ մի սպանութիւն, սպանութեան փորձ և չորս յանցաւորներ, որոնք իրանք արժանաւոր պատիժը կը կրեն»:

ՀՆԱԿՆՈՒՄ ԱՐՏԱՔԻՆ

Ե Ս Պ Ն Ի Ս
(տրանսկալիթիւ)

Եսպանական երկուսերի 60-ական թուականներին օտար դեսպանները գաշտագիրներ կըրեցին Տայկունի՝ Երգօի կառավարութեան գլխաւորի հետ: Եւրօպացիներն այն ժամանակ կարծում էին, որ Եսպանացուս երկուս թագաւոր կայ՝ մէկը հոգեւորական, որը կոչվում էր Միկալո Կամ Տէննօ, իսկ միւսն աշխարհական, որ կոչվում էր Տայկուն և որը վարում էր բացառապէս քաղաքական գործերը: Բայց դա մի հիմնական սխալ էր, որ առաջնութեամբ Եւրօպացիները անձանօթութեան հինգ հազարականներին կազմակերպութեան հետ: Դեռ այն ժամանակ էլ երկիր միակ պաշտօնական պետն էր Միկալոս կամ կայսրը:

Եսպանական սանտոքութիւններին նայելով Միկալոսները իշխանութեան հիւնքը դրել է Տիւմու-Տէննօ անունով մի իշխան Քրիստոսից դեռ 660 տարի առաջ: Բայց այդ ժամանակներում (անցեալ դարի կէսերում) Միկալոս միմիայն անուանական զուտն էր Դայիթուների կամ երկրի արխիեպիսկոպոս դասակարգի և ոչ իսկական միահեծան պետ և հրամանատար ամբողջ կայսրութեան: Նրա աթոռանիստ էր Կիտօ քաղաքը, որը կոչվում էր և «Միկալօ», այսինքն՝ մայրաքաղաք:

Ազնուականներից կամ դայիթուներից ամենապարզին էր Ծօզուտի տունը, որի գլխաւորն Եւրօպացիները սխալեւոր «տայկուն» (միսպետ) էին կոչում: XII դարից սկսած շարունակ սկսեցին իրաւունքները դարձան ժառանգական. նրանք իրանց ձեռքն առան երկրի իսկական իշխանութիւնը և Միկալօսի թողնելով տնոցը, ստանց որ և է իրական ոչօրի: Դրանք իրենցնում էին Փրանսիական Մէրօվինգեան հարստութեան թաղապետների պալատում անագին դեր կատարող և թագաւորին իրանց ձեռքում խաղալիք գարձնող պալատական մէթերը, որոնք վերջպէս և իրենցին Մէրօվինգեներից նոյն իսկ թագը: Ծօզուտները իրանց աթոռը հաստատեցին Երգօ քաղաքում:

Դայիթուները երկիր խոշոր ազնուական դասակարգն էին կազմում: Ամեն մի դայիթու ունէր անագին ու հարուստ հողային կալուածներ, իր սեփական բանակը, իր փոքրիկ նաւատորմը, իր սեփական ամբողջ ամբոցները: Այդ մեծ ֆէտալի կամ ազնուականի ձեռքի տակ գտնվում էին անագին թուով մանր, ազքատ ազնուականներ կամ սամուրաներ, որոնք սպարում, կերակրում էին դայիթուսը հաշով և իբրև նշան արժանիք կամ ազնուականութեան գօտիներից քաշ էին տալիս երկ-երկուսերը: Այդ մանր ազնուականները քաշ, կարծե՛ք ու վարդի էին. նրանք ստում էին բոլոր օ-

տում է մի նոր դաշնագիր կըրել Չինաստանի հետ: Մի և նոյն ժամանակ լուր է պտտում, որ կայսրը խնդրում է Ռուսաստանից 20,000 զօրք ուղարկել Մէու կայսերական պալատի պահպանութեան համար:

Պօրտ-Արալիւրից հարցրում են, որ ուսայ զինուորական գործակալի հետագիրը Տօնիոյից հապօնական գօրբի զէպի կանչվելու մասին անագին տպաւորութիւն գործեց: Շատ ուս տիկիները գրվում են զթութեան քոյրեր:

Լուսօսի «W. Daily Presse» լրագիրը հարցրում է, որ Եսպանիայի ստեղծական նաւատորմը յոյս ունէր, պատերազմի զէպըն, անագինական դրօշակ ներքոյ ազատ շրջադաշնի, բայց այժմ բրիտանական կոտաճարութիւնը չբացեց այդ յոյսը: Նա յայտնեց բոլոր խոշոր և հապօնացիներին պատկանող նաւատէրերին, որ անգլիական դրօշակ կարող են կրել միայն այն նաւերը, որոնց տէրերը կը լինեն կամ կը դառնան անգլիացուսակ:

«Новое Время» լրագիրը խմբագիր Սուլօբրինը, խօսելով Ռուսաստանի մասին, ի միջի այլոց ստում է հետևել. «Մեզ, ուսուներեսին անուանում այնպէս, ինչպէս պէտք է, մենք ինքներս էլ մեզ լաւ չենք անուանում: Բայց մենք կը հանդիպենք հապօնացիներին ոչ այնպէս, ինչպէս 1877-ին: Այդ օրից շատ լուր է հասել, շատ փորձառութիւն, դիտութիւն, գործաւորութիւն, կանխատեսութիւն ենք ձեռք բերել: Մենք կը նուսձենք ազպան. մենք կը լինենք պահապան եւրօպական քաղաքակրթութեան: Ո՞վ գիտէ, ինչ կը լինի, ինչ կայ մեր առջև. բայց կը լինի մի անուոր և մեծ բան: Ռուս հողին կենդանի է. նա պահպանել է քաջարքութեան ծարաւը և գիտէ թափ սող իրան և բերբրելի...»:

ՏՆՈՒՄԻ ԵՐԿՐԵՒՄ

Ե Ս Պ Ն Ի Ս
(տրանսկալիթիւ)

Եսպանական երկուսերի 60-ական թուականներին օտար դեսպանները գաշտագիրներ կըրեցին Տայկունի՝ Երգօի կառավարութեան գլխաւորի հետ: Եւրօպացիներն այն ժամանակ կարծում էին, որ Եսպանացուս երկուս թագաւոր կայ՝ մէկը հոգեւորական, որը կոչվում էր Միկալո Կամ Տէննօ, իսկ միւսն աշխարհական, որ կոչվում էր Տայկուն և որը վարում էր բացառապէս քաղաքական գործերը: Բայց դա մի հիմնական սխալ էր, որ առաջնութեամբ Եւրօպացիները անձանօթութեան հինգ հազարականներին կազմակերպութեան հետ: Դեռ այն ժամանակ էլ երկիր միակ պաշտօնական պետն էր Միկալոս կամ կայսրը:

Եսպանական սանտոքութիւններին նայելով Միկալոսները իշխանութեան հիւնքը դրել է Տիւմու-Տէննօ անունով մի իշխան Քրիստոսից դեռ 660 տարի առաջ: Բայց այդ ժամանակներում (անցեալ դարի կէսերում) Միկալոս միմիայն անուանական զուտն էր Դայիթուների կամ երկրի արխիեպիսկոպոս դասակարգի և ոչ իսկական միահեծան պետ և հրամանատար ամբողջ կայսրութեան:

